

KÖYE GİLEN RESSAM

korak yürümeye devam etti ve Halil'in önünde sırtığı andırarak biçimde dikilmeye başladı.

"Vay canına, tam aradığım yüz! Kaslar, gözler... Yarın lütfen saat 09,50'de küçük resim daireme gel."

Bunu duyan halk ağzı açık eve döndü. Derin ise:

"Vaaaaay ünlü ressam en iyi arkadaşımı seçti! Nasıl bir duygu?" Halil umursamıyordu bile: "Ne yapayım? Ressam ünlü olabilir, ama ben hâlâ benim." Ertesi sabah Halil ekmeğe almaya giderken herkes üzgün görünüyordu. Çünkü onlar da seçilmek istemişti. Buna Halil de üzülürdü. Bakkalın sahibi Fuat amca da ona soğuk davranırdı. Çünkü o da seçilmek istemişti. İşte o an Halil bunun ne için olduğunu anladı: Ressam onları değil, Halil'i seçmişti. Ressam portreyi yurt dışına yayınlayınca onlar değil Halil ünlü olacaktı. Bunu anlayınca Halil vakit kaybetmeden ressamın daireesine gitti. Ressam onu hoş karşılayıp çörek ikram etti:

-Merhaba Halil. Ne oldu?

-Bir şey konuşmak istiyorum.

-Peki, dinliyorum.

-Sen yurt dışında sergileyeceğin resmin için sadece beni seçtiğinden arkadaşlarım ve büyüklerim hepâl kırıklığı yaşıyor. Bu yüzden ben de üzülüyorum.

-Özür dilerim. Ben...

-Hayır, seni suçlamıyorum. Bana yardım

